

I'd learned this much playing chess:
The more complicated a person's strategy seemed,
the less likely an opponent was to look for simple answers.
If you could keep someone looking at your knight,
you could take them with a pawn.

ฉันเรียนรู้เรื่องนี้มาจากการเล่นหมากรุก
ยิ่งวางแผนมากให้ดูซับซ้อนมากเท่าไร
คู่ต่อสู้ก็ยิ่งไม่คิดจะมองหาคำตอบที่ง่าย
ถ้าเราสามารถทำให้เขาจับจ้องม้า
เราก็อาจจัดการเขาได้ด้วยเบี้ย

— เอนนิเฟอร์ ลินน์ บาร์นส์

words

words without boundaries

เกมล่ามรดก

The Inheritance Games

เจนนิเฟอร์ ลินน์ บาร์นส์

เขียน

กิตติพล เอี่ยมมงคล

แปล

“ความตื่นเต้นเล่นพลุผ่านไปตามร่างกาย
ทุกครั้งที่ฉันรู้ตัวว่ากำลังถือหนังสือฉบับตีพิมพ์ครั้งแรก”

–เจนนิเฟอร์ ลินน์ บาร์นส์

15014 คือรากฐานชีวิต

คำแนะนำนักพิมพ์

โลกนี้ก็เหมือนเกม

เอเวอรี โคลี แกรมบ์ส เด็กสาวผู้รักการเล่นเกมเป็นชีวิตจิตใจ รู้ซึ่งถึงความจริงข้อนี้ดี ทว่าเธอไม่เคยแม้แต่จินตนาการว่าหากชีวิตถูกโยนเข้าไปใน “เกม” ขึ้นมาจริง ๆ จะเป็นอย่างไร โดยเฉพาะเมื่อเกมนั้นมีเดิมพันเป็นมรดกหมื่นล้าน และด่านที่เธอต้องผ่านนั้นอยู่ในคฤหาสน์หรูหรา ซึ่งอันตรายเกินหยั่ง

ทันทีที่คุณตัดสินใจกระโจนเข้าสู่เกมไปพร้อมกับเอเวอรี เราไม่อาจรับประกันได้เลยว่า ในคฤหาสน์ตระการตาซึ่งซ่อนช่องลับ กลไกลวงตา และปริศนาซ้อนปริศนาชั้นแล้วชั้นเล่าหลังนี้ คุณจะปลอดภัยจากวงกตแห่งความสับสน การทรยศหักหลัง คำลวงหลอก ความลับที่ถูกเก็บซ่อน และความรักผิดที่ผิดเวลาซึ่งไม่ควรเกิด ไม่ว่าบรรดาทายาทหนุ่มทั้งสี่แห่งคฤหาสน์ฮอว์ธอร์นและวงศ์กรมทูหรานี่จะนำหลงใหลเพียงใดก็ตาม ยิ่งไปกว่านั้น เดิมพันที่ต้องจ่ายในเกมนี้อาจหมายถึงทั้งชีวิตและหัวใจ

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เสน่ห์ของการเล่นเกมก็คือกลเม็ดมากมาย และผลลัพธ์ที่คาดเดาไม่ได้เหล่านี้เองไม่ใช่หรือ...

เกมปริศนาคำทายธรรมดา ๆ นั้นท้าทายเหลือเกินเมื่อคนที่ต้องชิงไหวชิงพริบด้วยคือคนที่เรารู้จักดีกว่าใคร เกมเศรษฐกิจแย่งทรัพยากร มักจะร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อคู่แข่งดกกลเม็ดที่คาดไม่ถึงมาเตะตัดขา เกมใครคือหมาป่าที่ต้องตามหาตัวคนร้ายให้เจอก่อนที่ตัวเองจะถูกฆ่า ยิ่งนำเหตุการณ์กว่าที่เคยเมื่อเราได้กลายเป็นผู้ล่าเสียเอง

โลกนี้ก็เหมือนเกม

หากพอจะเตือนคุณได้ เราก็อยากขอให้คุณเตรียมตัวพร้อมอยู่เสมอ
มองให้ลึก และอย่าไว้ใจใครง่าย ๆ จนกว่าจะเดินทางไปถึงหน้าสุดท้าย
โดยสวัสดิภาพ

เพราะเกมล่ามรตกได้เปิดฉากขึ้นแล้ว

//ords

คำนำผู้แปล

มีหนังสือไม่กี่เล่มที่ทำให้เรารู้สึกเหมือนกำลังนั่งไขปริศนาไปพร้อมกับตัวละคร และหนังสือเล่มนี้ก็เป็นหนึ่งในนั้น

ในฐานะคนแปล ภารกิจแรกของผมคือการถ่ายทอดความฉลาดหลักแหลมและไหวพริบของเอเวอรี ตัวเอกของเรื่อง ออกมาเป็นภาษาไทย ให้มีชีวิตชีวาที่สุด แต่ความท้าทายที่แท้จริงคือการถอดรหัส “ภาษา” ของคฤหาสน์ฮอว์ธอร์นที่เต็มไปด้วยกลอน ปริศนา คำใบ้สองแง่สองง่าม และความลับที่ซ่อนอยู่ระหว่างบรรทัด การเพินหาคำในภาษาไทยที่สามารถคงความหมายแฝงและลูกเล่นทางภาษาของต้นฉบับเอาไว้ได้นั้น เป็นงานที่ทั้งท้าทายและน่าตื่นเต้น เหมือนได้ลงไปเล่นเกมล่ามรดกนี้กับตัวละครทั้งหมดด้วยอย่างไรอย่างนั้น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านทุกท่านจะสนุกไปกับการเดินทางอันน่าพิศวงของเอเวอรี ได้ร่วมลุ้นระทึกไปกับการไขปริศนา และสัมผัสได้ถึง ความมหัศจรรย์ของเรื่องราวที่เจนิเฟอร์ ลินน์ บาร์นส์ ได้รังสรรค์ขึ้นมาผ่านตัวอักษรไทยที่ผมและบรรณาธิการตั้งใจถ่ายทอดออกมาอย่างสุดความสามารถครับ

ขอให้สนุกกับการเล่นเกมครับ

กิตติพล เอี่ยมมงคล

แต่เซมมวล

บทที่ 1

ตอบ ฉันยังเด็ก แม่ชอบคิดเกมต่างๆ มาให้เล่นอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเกมเจียบสนิท เกมใครเหลือคุกกี้ไว้นานกว่ากัน ไหนจะเกมโปรดยี่ห้ออย่างเกมมาร์ชเมลโลว์ ที่เราจะนั่งกินมาร์ชเมลโลว์อยู่ในบ้าน โดยสวมแจ็กเก็ตพองๆ จากร้านสินค้ามือสองกิววิลล์เพื่อจะได้ไม่ต้องเปิดฮีเตอร์ เกมไฟฉายที่เอาไว้เล่นตอนไฟดับ เราไม่เคยเดินไปไหนมาไหนเลย – วิ่งแข่งกันตลอด พื้นที่ลวาทะจะตลอดเวลา ส่วนหมอนก็มีไว้สร้างป้อมปราการเป็นหลัก

เกมที่เราเล่นกันยาวนานที่สุดชื่อว่า ฉันมีความลับ เพราะแม่บอกว่าทุกคนควรมีความลับติดตัวอย่างน้อยหนึ่งเรื่องเสมอ บางวันแม่ก็ทายความลับของฉันถูก บางวันก็ทายไม่ถูก เราเล่นเกมนี้ทุกสัปดาห์เรื่อยมาจนฉันอายุสิบห้า แล้วความลับเรื่องหนึ่งของแม่ก็ทำให้แม่ต้องเข้าโรงพยาบาล

รู้ตัวอีกที แม่ก็จากไปแล้ว

“ตาเธอแล้ว เจ้าหญิง” เสียงแหบพร่าดังฉันกลับสู่ปัจจุบัน “ฉันไม่ได้มีเวลาทั้งวันนะ”

“ใครเป็นเจ้าหญิง” ฉันสวนกลับพลางเลื่อนหมอกม้าตัวหนึ่งไปวาง “ตาคุณ ตาเฒ่า”

แฮร์รีทำหน้าวิโส ฉันไม่รู้หรอกว่าเขาอายุเท่าไรกันแน่ ไม่รู้ด้วยว่าเขากลายเป็นคนไร้บ้านและมาอาศัยอยู่ในสวนที่เราเล่นหมากรุกกันทุกเช้านี้ได้อย่างไร รู้แค่ว่าเขาเป็นคู่ต่อสู้ที่ตึงมือ

“เธอนี่มัน” เขาทำเสียงขัดใจขณะจ้องมองกระดาน “ແປຈຣົງ”

สามตาต่อมานั่นก็จัดการเขาได้ “รูทจน คุณรู้แหละว่าหมายความว่าไง แฮร์รี”

เขามองฉันอย่างขุ่นเคือง “ฉันต้องยอมให้เธอเลี้ยงมือเข่านะสิ” นั่นคือเดิมพันที่เราตกลงกันไว้นานแล้ว เมื่อฉันชนะ เขาจะปฏิเสธอาหารฟรีไม่ได้

ถ้าให้พูดแบบเข้าข้างตัวเอง ฉันเกทับเขาแค่นิดหน่อยเองน่า “เป็นราชินี ผู้ชนะนี่มันดีจริงๆ”

ฉันไปโรงเรียนทันเวลาแต่ก็แบบหุดหวิด ฉันมันพวกชอบทำอะไรเฉียดเส้นตายอยู่แล้ว ฉันเล่นกับความเสี่ยงแบบนั้นในเรื่องผลการเรียนด้วยเหมือนกัน ทาวิธว่าจะทำยังไงให้ตัวเองได้เกรดเอโดยลงแรงน้อยที่สุดนะ ฉันไม่ได้ขี้เกียจ แค่ชอบคิดอย่างมีเหตุผลเชิงปฏิบัติ การรับงานเพิ่มอีกหนึ่งกะคุ้มค่าต่อการแลกระหว่าง 98 คะแนนกับ 92 คะแนนนะ

ตอนถูกเรียกตัวไปยังห้องฝ่ายปกครอง ฉันกำลังเขียนร่างรายงานภาษาอังกฤษอยู่ในคาบภาษาสเปน เด็กผู้หญิงแบบฉันน่าจะควรเป็นพวกไว้ตัวตน ไม่เคยโดนเรียกไปคุยกับครูใหญ่หรอก เรารับมือได้ไหวแค่นั้น ก็ก่อเรื่องได้มากแค่นั้นแหละ ซึ่งในกรณีของฉันก็คือ ไม่ได้เลย

“เอเวอร์รี” คำทักทายของครูใหญ่ฮอลล์แมนไม่อบอุ่นเอาเสียเลย “นังสิ”

ฉันนั่งลง

เขาประสานมือไว้บนโต๊ะที่คั่นระหว่างเรา “เธอคงรู้ใช่ไหมว่าทำไมถึงถูกเรียกมา”

เว้นเสียแต่ที่จะเกี่ยวกับเกมโป๊กเกอร์รายสัปดาห์ที่ฉันจัดตรงลานจอดรถเพื่อหาเงินค่ามือเช้าของแฮร์รี – และบางครั้งก็ของตัวเอง – ฉันก็ไม่รู้เลยว่าตัวเองไปทำอะไรเตะตาฝ่ายปกครองเข้า “ขอโทษค่ะ” ฉันพูด

พยายามใช้น้ำเสียงนอบน้อมพอสมควร “แต่หนูไม่รู้จริงๆ”

ครูใหญ่อลต์แมนปล่อยให้ฉันนั่งนิ่งอยู่กับคำตอบนั้นสักครู่ ก่อนจะยื่นปึกกระดาษที่ใช้ลวดเย็บรวมกันมาให้ “นี่คือข้อสอบฟิลิกส์ที่คุณทำเมื่อวาน”

“โอเคค่ะ” ฉันตอบ ไม่ใช่คำตอบที่เขาต้องการแน่ แต่ฉันก็ตอบได้แค่นั้น คราวนี้ฉันตั้งใจอ่านหนังสือจริงจัง จินตนาการไม่ออกเลยว่าจะทำได้แค่ไหนขนาดต้องโดนเรียกพบ

“ครูเยตส์ตรวจข้อสอบเองเลย เอเวอรี เธอได้คะแนนเต็มอยู่คนเดียว”

“เยี่ยมเลยค่ะ” ฉันพูด พยายามสุดชีวิตไม่ให้หลุดคำว่าโอเคออกไปอีก

“ไม่เลยสักนิด สาวน้อย ครูเยตส์ตั้งใจออกข้อสอบให้ท้าทายศักยภาพของนักเรียน ยี่สิบปีมานี้ เขาไม่เคยให้คะแนนเต็มใครเลย เห็นปัญหาอะไรไหม”

ฉันยังคำตอบที่ผุดขึ้นมาตามสัญชาตญาณไว้ไม่อยู่ “ครูที่ออกข้อสอบให้นักเรียนส่วนใหญ่สอบไม่ผ่านนะเธอค่ะ”

ครูใหญ่อลต์แมนหรีดา “เธอเป็นนักเรียนที่ดีนะ เอเวอรี ดีทีเดียว พิจารณาจากสภาพความเป็นอยู่ของเธอ แต่เธอก็ไม่เคยมีประวัติอยู่หัวแถวมาก่อนเลยนี่”

พูดถูกทุกคำเลย แต่ทำไมฉันถึงรู้สึกเหมือนโดนชกท้องก็ไม่รู้

“ใช่ว่าฉันไม่เห็นใจสถานการณ์ของเธอนะ” ครูใหญ่อลต์แมนพูดต่อ “แต่ฉันอยากให้เธอตรงไปตรงมาหน่อย” เขาจ้องตาฉันไม่ลดละ “เธอรู้ใช่ไหมว่าครูเยตส์เก็บข้อสอบทั้งหมดไว้บนคลาวด์” เขาคิดว่าฉันโก่งข้อสอบ เขานั่งอยู่ตรงนั้นพลาจ้องฉันเขม็ง และฉันก็ไม่เคยรู้สึกเหมือนตัวเองรู้ตัวตนขนาดนี้มาก่อน “ฉันอยากช่วยเธอนะ เอเวอรี เธอทำได้ดีที่สุดๆ เมื่อดูจากต้นทุนชีวิตที่เธอมี ฉันไม่อยากเห็นแผนเพื่อบอนาคติใดๆก็ตามที่เธออาจจะมียู่ต้องสะดุด”

“แผนใดๆที่หนูอาจจะมียู่ค่ะ” ฉันทวนคำ เขาคงไม่พูดแบบนี้ถ้าฉันใช้นามสกุลอื่น ถ้าฉันมีพ่อเป็นทันตแพทย์และมีแม่ที่อยู่บ้านเลี้ยงลูก เขาคงไม่ทำเหมือนกับว่าอนาคตคือสิ่งที่ฉันอาจจะคิดถึงอยู่บ้างอย่างนี้

“หนูอยู่ปีสามค่ะ” ฉันพูดตลอดไรรุ่น “ปีหน้าหนูจะเรียนจบพร้อมหน่วยกิตมหาวิทยาลัยอย่างน้อยสองภาคเรียน คณะสอนของหนูก็น่าจะทำให้หนูมีสิทธิ์ชิงทุนเข้ามหาวิทยาลัยคอนเนคต์ ซึ่งมีหลักสูตรคณิตศาสตร์ประกันภัยติดอันดับต้นๆ ของประเทศ”

ครูใหญ่ออลด์แมนขมวดคิ้ว “คณิตศาสตร์ประกันภัยนั่นหรอ”

“มันคือการประเมินความเสี่ยงด้วยสถิติค่ะ” สิ่งนั้นใกล้เคียงกับการได้เรียนวิชาเอกคู่ ควบทั้งโป๊กเกอร์และคณิตศาสตร์มากที่สุดแล้วละ แถมยังเป็นสาขาที่มีงานรองรับมากที่สุดในโลกสาขาหนึ่งด้วย

“เธอชอบความเสี่ยงแบบที่วางแผนไว้แล้วสินะ คุณแกรมบ์ส”

อย่างการโกงข้อสอบสินะ ฉันปล่อยให้ตัวเองโกรธมากไปกว่านี้ไม่ได้ ก็เลยนึกภาพว่ากำลังเล่นหมากรุก จำลองแผนการเดินทางมากอยู่ในหัว เด็กผู้หญิงอย่างฉันไม่มีสิทธิ์ระเบิดอารมณ์ “หนูไม่ได้โกงค่ะ” ฉันพูดนิ่งๆ “หนูอ่านหนังสือมา”

ฉันหาเวลามาจนได้นั่นแหละ - ในคาบวิชาอื่นๆ ระหว่างเปลี่ยนกะหรือยามดึกตื่นเกินกว่าที่ควรจะตื่นอยู่ การรู้ว่าครูเฮอร์สซันซื้อเรื่องการออกข้อสอบที่เป็นไปไม่ได้ทำให้ฉันอยากนิยามคำว่า *เป็นไปได้* ขึ้นมาใหม่ คราวนี้แทนการรอดูว่าตัวเองจะเฉียดเส้นได้เท่าไร ฉันกลับอยากรู้ว่าตัวเองจะไปได้ไกลแค่ไหน

และนี่แหละ คือสิ่งที่ฉันได้รับจากความพยายาม เพราะเด็กผู้หญิงอย่างฉันไม่มีทางทำคะแนนเต็มในข้อสอบที่เป็นไปไม่ได้สินะ

“หนูจะสอบอีกครั้งค่ะ” ฉันพูด พยายามข่มน้ำเสียงไม่ให้ดูโกรธหรือแหย่กว่านั้นคือดูเจ็บปวด “หนูจะทำให้ได้คะแนนเท่าเดิมอีก”

“แล้วเธอจะว่ายไงถ้าฉันบอกว่าครูเฮอร์สเตรียมข้อสอบใหม่ไว้แล้ว โจทย์ใหม่ทั้งหมด แต่ยากไม่แพ้ครั้งแรกเลย”

ฉันไม่ลังเลแม้แต่หน่อย “หนูจะสอบค่ะ”

“จัดให้สอบได้พรุ่งนี้ระหว่างคาบสาม แต่ขอบอกไว้ก่อนว่าจะเป็นผลดีต่อเธอกว่านี้มากถ้า...”

“ตอนนี้ค่ะ”

ครูใหญ่อลต์แมนจ้องหน้าฉัน “อะไรนะ”

ลืมนี่ไปเลยว่าต้องใช้น้ำเสียงนอบน้อม ลืมนี่ไปเลยว่าต้องไร้ตัวตน
“หนูอยากสอบใหม่ตอนนี้เลยคะ ที่ห้องทำงานคุณ เดียวนี้เลย”

บทที่ 2

“วันนี้ หนักหน่อ” ลิบบีถาม พี่สาวแก่ว่าฉันเจ็ดปีและชี้ส่งสารเกินไปจนบางทีก็เดือดร้อนตัวเอง – ไม่ก็เดือดร้อนฉัน

“ไม่เป็นไรหรอก” ฉันตอบ การเล่าเรื่องที่ครูใหญ่อลด์แมนเรียกพบให้ฟังก็มีแต่จะทำให้เธอกังวล แถมกว่าครูเขตส์จะตรวจสอบรอบสองเสร็จก็ไม่มีใครทำอะไรได้อยู่ดี ฉันเลยเปลี่ยนเรื่อง “คืนนี้หิบเยอะนะ”

“เยอะแค่ไหน” รสนิยมการแต่งตัวของลิบบีอยู่ตรงกลางระหว่างฟังก์กับกอกิก แต่ในแง่บุคลิก เธอเป็นพวกโลกสวยตลอดกาลที่เชื่อว่าหิบหนึ่งร้อยเหรียญอาจจะโผล่มาได้ทุกเมื่อแม้กระทั่งในร้านอาหารเล็กๆ แบบบ้านๆ ที่อาหารจานหลักส่วนใหญ่ราคาแค่หกเหรียญเก้าสิบเก้าเซ็นต์ก็ทำตามฉันยึดปึกฉันทบัตรหนึ่งเหรียญๆ ใส่มือเธอ “เยอะพอจะช่วยจ่ายค่าเช่าได้ละกัน”

ลิบบีพยายามยืมเงินคืน แต่ฉันถอยออกมาก่อนที่เธอจะทำได้สำเร็จ “ฉันจะขว้างเงินนี้ใส่เธอนะ” เธอขู่จริงจัง

ฉันยกไหล่ “ฉันก็จะหลบ”

“เธอนี้เหลือเกินจริงๆ” ลิบบีจำใจยอมเก็บเงิน แล้วจู่ๆ ก็หิบบิมพ์ขนมมัทพินขึ้นมาพาลงจ้องฉันเขม็ง “ฉันต้องเอามัทพินนี้ไปจะได้หายกัน”

“อะ คุณนาย” ฉันเข้าไปรับมัทพินจากมือเธอที่ยื่นมา แต่แล้วสายตา ก็มองเลยตัวเธอไปยังเคาน์เตอร์ จากนั้นก็ตระหนักว่าเธอไม่ได้อบแอมพ์พิน แต่ยังมีคัพเค้กด้วย ฉันใจหายวาบ “โอ ไม่นะ ลิบบี”

“ไม่ใช่อย่างที่เธอคิดหรอก” ลิบบียืนยัน เธอเป็นพวกออบคัมป์แค็ก เวลาอยากขอโทษ ออบคัมป์แค็กเวลารู้สึกผิด เป็นพวกนักออบคัมป์แค็กสายโปรด-อย่า-โกรธ-ฉัน-เลย-นะ

“ไม่ใช่อย่างที่ฉันคิดเธอ” ฉันทวนคำเบาๆ “ฉันเขาก็ไม่ได้จะย้ายกลับเข้ามาอีกใช้ไหม”

“คราวนี้จะไม่เหมือนเดิมแน่นอน” ลิบบีรับปาก “และคัมป์แค็กนี่ก็เป็นรสช็อกโกแลตด้วย!”

ของโปรดฉันเลย

“ไม่มีทางแตกต่างไปจากเดิมหรอก” ฉันพูด แต่ถ้าฉันทำให้เธอเชื่ออย่างนั้นได้ เธอคงเชื่อไปนานแล้ว

อย่างกับนัดกันไว้ แฟนหนุ่มที่เดียวรักเดียวเลิกของลิบบี – ผู้หลงใหลการชกกำแพง แถมคอยยกยอปอปั้นตัวเองที่ไม่เคยชกเธอ – ก็ค่อยๆ เดินเข้ามา เขาจួយคัมป์แค็กจากเคาน์เตอร์ไปขึ้นหนึ่งและมองฉันหัวจรดเท้า “ว่าไง ยายเด็กปากไม่ลั่นกลั่นน้ำนม”

“เดรก” ลิบบีพูด

“ล้อเล่นน่า” เดรกยิ้ม “เธอก็รู้ว่าฉันล้อเล่น ลิบบีของฉัน เธอกับน้องสาวต้องหัดรับมือกันหน่อยนะ”

เข้ามาแค่นาทีเดียว เขาก็ทำเหมือนพวกเราเป็นตัวปัญหาแล้ว “แบบนี้ไม่ดีต่อสุขภาพจิตเลย” ฉันบอกลิบบี เขาไม่เคยอยากให้เราได้รับฉันมาอยู่ด้วย – และก็คอยทำโทษเธอเพราะเรื่องนั้นไม่เลิก

“นี่ไม่ใช่พาร์ตเมนต์ของเธอ” เดรกสวน

“เอเวอรี่เป็นน้องสาวฉัน” ลิบบียืนยัน

“น้องสาวคนละแม่หรอก” เดรกแก้ แล้วก็ยิ้มอีกครั้ง “ล้อเล่นนะ”

เขาไม่ได้ล้อเล่น แต่เขาก็พูดไม่ผิด ลิบบีกับฉันมีพ่อคนเดียวกัน พ่อที่ไม่เคยอยู่ในชีวิตเรา แต่มีแม่คนละคน เราโตมาโดยได้เจอกันแค่ปีละหนหรือสองหนเท่านั้นเอง ไม่มีใครคิดว่าเธอจะรับฉันมาดูแลเมื่อสองปีก่อน เธอยังสาว ยังแทบเอาตัวเองไม่รอด แต่เธอคือลิบบี ผู้เกิดมาเพื่อรักคนอื่น

“ถ้าเดรกอยู่ที่นี่” ฉันบอกเธอเสียงเบา “ฉันฉันก็จะไม่อยู่”

ลิปบี้หยิบคูปองเค้กชิ้นหนึ่งขึ้นมาประกองไว้ในอุ้งมือ “ฉันทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วนะ เอเวอรี”

เธอชอบทำให้คนอื่นพอใจ เกรกชอบดึงเธอมาอยู่ท่ามกลางความขัดแย้ง เขาใช้ฉันเพื่อทำร้ายเธอ

ฉันคงอยู่เฉย ๆ รอวันที่เขาเลิกชกหัวแพ่งไม่ได้หรอก

“เพื่อพี่ต้องการฉันขึ้นมา” ฉันบอกลิปบี้ “ฉันอยู่ในรถตัวเองนะ”

บทที่ 3

SN พอนเทียกรุ๊ปโบราณของฉันมันสุดจะบุโรทั่ง แต่อย่างน้อยฮีทเตอร์ก็ยังใช้งานได้อยู่ ส่วนใหญ่ณะนะ ฉันเอารถไปจอดหลังร้านอาหาร ตรงมุมที่ไม่มีใครเห็น ลิบปีส่งข้อความมา แต่ฉันไม่มีกะจิตกะใจจะตอบกลับ สุดท้ายเลยได้แต่จ้องโทรศัพท์แทน หน้าจอแตก แพ็กเกจอินเทอร์เน็ตก็ต่ำเตี้ยจนเรียกว่าเหมือนไม่มี ฉันเลยเล่นเน็ตไม่ได้ แต่รับส่งข้อความได้ไม่จำกัด

นอกจากลิบปีแล้ว ในชีวิตฉันก็มีคนแค่คนเดียวเท่านั้นที่ควรค่าให้ส่งข้อความถึง ฉันพิมพ์หาแม็กซ์สั้นๆ แต่ได้ใจความว่า *คน-ที่-เธอ-ก็-รู้ว่า-ใคร-กลับมาแล้ว*

ไม่มีข้อความตอบกลับทันที พ่อแม่ของแม็กซ์เคร่งครัดเรื่องช่วงเวลา “ปลอดโทรศัพท์” และริบโทรศัพท์เธอไปบ่อยๆ แถมยังขึ้นชื่อเรื่องสู่มตรวจข้อความเธอเป็นระยะด้วย ซึ่งเป็นเหตุผลให้ฉันไม่เอ่ยชื่อเธอและไม่บอกแม้แต่คำเดียวว่าตัวเองนอนที่ไหน ครอบครัวหลิวหรือนักสังคมสงเคราะห์ล้วนไม่จำเป็นต้องรู้ว่าฉันไม่ได้อยู่ในที่ที่ควรอยู่

ฉันวางโทรศัพท์ลงแล้วเหลือบมองกระเป๋าเป้ตรงที่นั่งข้างคนขับ แต่ก็ตัดสินใจว่าค่อยทำการบ้านที่เหลือบตอนเช้าก็แล้วกัน ฉันปรับเอนพนักพิงเบาะแล้วหลับตาลง แตก็นอนไม่หลับ เลยเอื้อมมือไปเปิดลิ้นชักหน้ารถแล้วหยิบของมีค่าหนึ่งเดียวที่แม่ทิ้งไว้ให้ออกมา นั่นก็คือโปสเตอร์การ์ดปีกหนึ่ง โปสเตอร์การ์ดเป็นลิบๆ แผ่น สถานที่เป็นลิบๆ แห่งที่เราเคยวางแผนจะไปด้วยกัน

ฮาวาย นิวซีแลนด์ มาซูบิกซุ ฉันเฝ้ามองภาพแต่ละใบพลางจินตนาการให้ตัวเองอยู่ที่ไหนก็ตามที่ไม่ใช่ที่นี่ โตเกียว บาห์ลี กริช ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองจมอยู่ในความคิดนานขนาดไหนตอนโทรศัพท์ส่งเสียงเตือน ฉันหยิบขึ้นมาดูและพบว่า เป็นข้อความของแม็กซ์ที่ตอบกลับเรื่องเดรก

ไอ้แม่เย็บเบ็ดนั้น และจากนั้นไม่กี่อึดใจ เธอโอเคไหม

แม็กซ์ย้ายบ้านไปตอนเปิดเทอมฤดูร้อนหลังจบเกรดแปด เราติดต่อกันผ่านการส่งข้อความเป็นส่วนใหญ่ และเธอก็ไม่ยอมเขียนคำหยาบเพราะกลัวพ่อแม่จะเห็นเข้า

เธอเลยต้องสร้างสรรค์คำใหม่ ๆ

ฉันไม่เป็นไร ฉันตอบกลับไป และนั่นก็มากพอจะเป็นแรงกระตุ้นให้เธอระเบิดความเดือดดาลอย่างชอบธรรมแทนฉัน

**ให้อี้อั้วจรวดเย็บแม่นั้นไปลงนาไร่แล้วแหลกกด้วยทั้งกระบุง
ซะเถอะ!!!**

วินาทีถัดมา โทรศัพท์ฉันก็ดังขึ้น “เธอไม่เป็นไรแน่นะ” แม็กซ์ถามทันทีที่ฉันรับสาย

ฉันก้มลงมองโปสการ์ดบนตักอีกครั้ง กล้ามเนื้อในลำคอตีบตัน ฉันต้องเรียนจบมัธยมปลายให้ได้ ฉันจะสมัครขอทุนทุกอย่างที่ตัวเองเข้าเงื่อนไข ฉันจะคว้าปริญญาสาขายอดนิยมนิยมนให้ฉันทำงานจากที่ไหนก็ได้ และทำเงินเป็นกอบเป็นกำ

ฉันจะท่องเที่ยวไปทั่วโลก

ฉันระบายลมหายใจตืด ๆ ชัด ๆ ออกมาเฮือกใหญ่ จากนั้นก็ตอบคำถามของแม็กซ์ “เธอก็รู้จักฉันนี่ แม็กซ์ซิน ฉันลุกขึ้นได้เสมอแหละ”

บทที่ 4

วันต่อมาฉันก็ได้รับผลที่ตามมาจากการนอนในรถ ฉันปวดระบมไปทั้งตัว และต้องไปอาบน้ำหลังคาบพละ เพราะกระดากเซ็ดมือในห้องน้ำร้านอาหาร ก็ช่วยได้แค่ระดับหนึ่ง ฉันไม่มีเวลาแม้แต่จะเป่าผมให้แห้ง เลยเข้าเรียน คาบต่อไปพร้อมผมเปียกโชก สภาพดูไม่เจิดเท่าไรนัก แต่ฉันก็เรียนร่วมกับ พวกนักเรียนกลุ่มเดิมมาทั้งชีวิตแล้วนี่ ฉันนะเหมือนวอลล์เปเปอร์นั่นแหละ ไม่มีใครสนใจมองหรอก

“โรมิโอกับจูเลียต” เต็มไปด้วยสุภาสิต - ถ้อยคำสั้น ๆ อันคมคาย ที่บอกเล่าความจริงของโลกและธรรมชาติของมนุษย์” ครูภาษาอังกฤษ ยังสาวและดูกระตือรือร้น และฉันก็กังขาเอามาก ๆ ว่าเธอคงดื่มกาแฟมาเยอะ ไปหน่อย “เราพักเรื่องเชกสเปียร์กันไว้ก่อนนะ ใครยกตัวอย่างสุภาสิต ในชีวิตประจำวันได้บ้าง”

ขอทานไม่มีสิทธิ์เลือก ฉันคิด ยังปวดหัวตบ ๆ และหยดน้ำยังไหลลง ไปตามแผ่นหลัง ความจำเป็นคือมารดาแห่งการสร้างสิ่งใหม่ ถ้าคำอธิษฐาน เป็นผ้า ขอทานคงควบไม่หยุด

ประตูห้องเรียนเปิดออก ผู้ช่วยฝ่ายธุรการยื่นรอกจนกระทั่งครู่หันไป มองเธอ จากนั้นก็ประกาศเสียงดังพอให้ทั้งห้องได้ยิน “เอเวอรี แกรมบัส ขอเชิญที่ห้องฝ่ายปกครองค่ะ”

ฉันตีความว่านั่นหมายถึงครูตรวจข้อสอบของฉันเสร็จแล้ว

ฉันรู้ว่าไม่ควรคาดหวังคำขอโทษ แต่ก็ไม่ได้คิดเหมือนกันว่าครูใหญ่อลด์แมน จะถึงกับมารอฉันที่โต๊ะเลขาฯ แถมยังยิ้มแป้นเหมือนเพิ่งได้เข้าเฝ้า พระสันตะปาปามาอีกด้วย “เอเวอรี!”

สัญญาตอนดั่งขึ้นในหัว เพราะไม่มีใครดีใจที่ได้เจอฉันขนาดนั้นหรอก

“ทางนี้เลย” เขาเปิดประตูห้องทำงาน แล้วฉันก็เห็นผมทางม้าสีน้ำเงิน นีออนที่คั่นตาทางด้านใน

“ลิปบี้?” ฉันเอ่ยขึ้น เธอสวมชุดสครับลายหัวกะโหลกและไม่แต่งหน้า ซึ่งทั้งสองอย่างบ่งบอกว่าเธอตรงมาจากที่ทำงานทันทีที่ทั้งที่อยู่ในระหว่าง เข้ากะด้วยซ้ำ ผู้ดูแลบ้านพักคนชราทำงานระหว่างกะออกมากันไม่ได้ง่ายๆ นักหรอก

เว้นเสียแต่ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

“หรือว่าพ่อ...” ฉันไม่อาจถามให้จบประโยคได้

“พ่อของเธอสบายดี” เสียงที่เอื่อยยืดย่นประเดี๋ยวดังกล่าวน่าไม่ใช่เสียงของลิปบี้หรือครูใหญ่อลด์แมน ฉันสละบัดหน้าขึ้นและมองผ่านพี่สาวไป แก้อีหลังโต๊ะครูใหญ่มีคนนั่งอยู่ – เป็นชายคนหนึ่งที่อายุเยอะกว่าฉันไม่มากนัก นี่มันเรื่องอะไรกัน

เขาสวมสูท ดูเป็นคนประเภทที่น่าจะมีบริวารติดตาม

“ล่าสุดเมื่อวานนี้” เขาพูดต่อ เสียงทุ้มลึกของเขามิถึงหวัหะจะโคน และชัดเจน “ริกกี แกรมบ์ส ยังมีชีวิตอยู่ สบายดี และเมาหลับอย่างปลอดภัยในห้องของโมเต็ลแห่งหนึ่งที่มีชิแกน ห่างจากดีทรอยต์ออกไปหนึ่งชั่วโมง”

ฉันพยายามไม่มองหน้าเขา – แต่ก็ไม่สำเร็จ *ผมสืออ่อน ดวงตาสีซีด*
โครงหน้าคมเสียดจนใช้ตัดหินได้

“คุณไปรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร” ฉันเค้นถาม ฉันเองยังไม่ได้รู้ด้วยซ้ำว่า พ่อผู้ไร้ความรับผิดชอบอยู่ที่ไหน แล้วเขารู้ได้อย่างไร

เด็กหนุ่มในชุดสูทไม่ตอบคำถามฉัน แต่กลับเลิกคิ้ว “ครูใหญ่ ออลต์แมนครับ” เขาพูด “พอจะขอเวลาให้เราสักครูได้ไหม”

ครูใหญ่อ้าปาก น่าจะเพื่อคัดค้านเรื่องที่ถูกร้องให้ออกจากห้องทำงาน ของตัวเอง แต่เด็กหนุ่มกลับเลิกคิ้วขึ้นสูง

“ผมเชื่อว่าเรามีข้อตกลงกันอยู่”

ครูใหญ่ออลต์แมนกระแอม “ได้สิ” แล้วเขาก็หันหลังเดินออกจากห้อง ไปแบบนั้นเลย ประตูปิดตามหลัง จากนั้นฉันก็กลับไปห้องเด็กหนุ่มที่เพิ่ง ไล่เขาไปอย่างเปิดเผยอีกครั้ง

“เธอถามว่าฉันรู้ได้ยังไงว่าพ่อเธออยู่ที่ไหน” ดวงตาเขาสีเดียวกัน กับสูท – สีเทาเจดไกลสีเงิน “น่าจะเป็นการดีที่สุดสำหรับตอนนี้ ถ้าเธอ คิดไปเสียว่าฉันยอมรู้ทุกอย่าง”

ถ้าไม่นับเนื้อหาที่พูดออกมา เสียงเขาคงน่าฟัง “เด็กหนุ่มที่คิดว่า ตัวเองรู้ทุกเรื่อง” ฉันพิมพ์ “ไม่เคยเจอมาก่อนเลยนะเนี่ย”

“เด็กสาวปากแจ๋ว” เขาโต้กลับ ดวงตาสีเทาเงินจ้องดวงตาฉัน มุมปากทั้งสองข้างของเขาระตักขึ้น

“นายเป็นใคร” ฉันถาม “แล้วนายต้องการอะไร” จากฉัน บางสิ่ง ในใจฉันเสริมขึ้นมา *ต้องการอะไรจากฉันกันแน่*

“ทั้งหมดที่ฉันต้องการ” เขาตอบ “คือมาส่งข้อความหนึ่งข้อความ” หัวใจฉันเริ่มต้นเร็วขึ้นโดยไม่สามารถระบุสาเหตุได้อย่างแน่ชัด “ข้อความ ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าส่งต่อด้วยวิธีการปกติค่อนข้างยาก”

“อาจจะเป็นความผิดของฉันเองก็ได้” ลิบบีพูดขึ้นอย่างกระอักกระอ่วน ข้างๆ ฉัน

“อะไรที่อาจจะเป็นความผิดของพี่เธอ” ฉันหันไปมองเธอ รู้สึก ขอบคุณที่มีข้ออ้างให้ละสายตาจากเด็กหนุ่มตาสีเทาและพยายามอดใจ ไม่หันกลับไปมองเขาอีก

“สิ่งแรกที่เธอต้องรู้” ลิบบีพูดอย่างหนักแน่นที่สุดเท่าที่ฉันในชุดสครับ ลายหัวกะโหลกเคยพูด “คือฉันไม่รู้เลยว่าจดหมายพวกนั้นเป็นของจริง”

“จดหมายอะไร” ฉันถาม ฉันเป็นคนเดียวในห้องที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ที่นี่ และฉันก็สลดความรู้สึกที่ว่าการไม่รู้ นั่นคือข้อเสียเปรียบออกไปไม่ได้ เหมือนยืนอยู่บนรางรถไฟแต่ไม่รู้ว่ารถไฟจะมาจากทางไหน

“จดหมาย” เด็กหนุ่มในชุดสูทพูด เสียงของเขาโอบล้อมฉันไว้ “ที่นายของตาฉันส่งทางไปรษณีย์ลงทะเลเบียนไปตามที่อยู่ของเธอมาทลอดสามสัปดาห์แล้ว”

“ฉันคิดว่านั่นเป็นจดหมายหลอกลวง” ลิบบีบอกฉัน

“ฉันขอรับรอง” เด็กหนุ่มตอบอย่างนุ่มนวล “ว่าไม่ใช่”

ฉันรู้ว่าไม่ควรเชื่อมั่นในคำรับรองของพวกผู้ชายหน้าตาดี

“ฉันขอเริ่มใหม่อีกครั้งนะ” เขาวางมือประสานกันไว้บนโต๊ะที่คั่นกลางระหว่างเรา แล้วใช้นิ้วหัวแม่มือขวาคลึงกระดูกข้อมือซ้ายเบาๆ “ฉันชื่อเกรย์สัน ฮอว์ทอร์น ฉันมาที่นี่ในนามบริษัทกฎหมายแม็กนามารา ออร์ตกา แอนด์โจนส์ บริษัทจากดัลลัสซึ่งเป็นตัวแทนดูแลทรัพย์สินของตา” ดวงตาสีซีดของเกรย์สันสบตาฉัน “ตาของฉันเสียชีวิตไปเมื่อต้นเดือน” เขาเว้นจังหวะอย่างมีน้ำหนั “ชื่อของท่านคือ โทเบียส ฮอว์ทอร์น” เกรย์สันสังเกตปฏิกิริยาของฉัน – หรือพูดให้ถูกต้องคือการไร้ปฏิกิริยา “ชื่อนี้มีความหมายอะไรสำหรับเธอไหม”

ความรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนรางรถไฟกลับมาอีกครั้ง “ไม่” ฉันพูด “ควรมีด้วยเธอ”

“ตาของฉันร่ำรวยมาก คุณแกรมบัส และดูเหมือนว่า นอกจากครอบครัวเราและบรรดาคนที่ทำงานให้ตามานานหลายปีแล้ว เธอเองก็มีชื่อในพินัยกรรมของท่านด้วย”

ฉันได้ยินทุกคำพูดแต่ไม่สามารถประมวลผลได้ “อะไรของท่านะ”

“พินัยกรรมของท่าน” เกรย์สันพูดซ้ำ ริมฝีปากคลี่ยิ้มน้อยๆ “ฉันไม่รู้แน่ชัดว่าตาทิ้งอะไรไว้ให้เธอ แต่การปรากฏตัวของเธอจำเป็นต่อการเปิดอ่านพินัยกรรม เราเลื่อนกำหนดการกันมาหลายสัปดาห์แล้ว”

ฉันเป็นคนฉลาดคนหนึ่งนะ แต่เกรย์สัน ฮอว์ทอร์น เหมือนกำลังพูดภาษาสวดขอยูไม่มีผิด

“ทำไมตาของนายถึงต้องทิ้งอะไรไว้ให้ฉันด้วยล่ะ” ฉันถาม

เกรย์สันยืนขึ้น “นั่นแหละคำถามที่ทุกคนอยากรู้คำตอบ ว่าไหม” เขาก้าวออกมาจากหลังโต๊ะ และในวินาทีนั้นฉันก็รู้แน่ชัด ว่ารถไฟกำลังมาจากทางไหน

ทางเขานั้นแหละ

“ฉันถือวิสาสะจัดการเรื่องการเดินทางให้เธอเรียบร้อยแล้ว”

นี่ไม่ใช่คำเชื้อเชิญ แต่เป็นการเรียกตัว “อะไรทำให้นายคิดว่า—” ฉันเริ่มพูด แต่ลิปบีตัดบท “เยี่ยมเลย!” เธอพูดพลางเหลือบมองฉันด้วยแววตาแฝงนัย

เกรย์สันยิ้มมุมปาก “ฉันจะให้เวลาพวกเธอสองคนคุยกันสักครู่” สายตาของเขาหยุดที่ฉันนานเกินกว่าจะสบายใจ จากนั้นเขาก็สว่หน้าผ่านประตูออกไปโดยไม่พูดอะไรอีก

ลิปบีกับฉันเฝ้ากันอยู่ห้าวินาทีเต็มหลังจากเขาออกไป “อย่าเข้าใจฉันผิดนะ” เธอกระซิบออกมาในที่สุด “แต่ฉันคิดว่าเขาอาจจะจะเป็นพระเจ้าก็ได้”

ฉันแค่นั่งสงสัยออกจุก “เขาคงคิดอย่างนั้นแหละ” ตอนนั้นพออีกฝ่ายไม่อยู่แล้ว การเดินผลกระทบบที่เขามิ่ต่อฉันก็ง่ายขึ้นหน่อย คนแบบไหนกันที่มั่นใจในตัวเองได้ถึงขีดสุดอย่างนั้น ความมั่นใจนั้นฉายออกมาทุกท่วงท่า ในอิริยาบถและการเลือกใช้คำพูดของเขา ในทุกการปฏิสัมพันธ์ สำหรับคนคนนี้แล้ว อำนาจเป็นความจริงของชีวิตพอๆ กับแรงโน้มถ่วง โลกโน้มเอียงตามเจตจำนงของเกรย์สัน ฮอว์ทอร์น สิ่งที่เขาซื้อไม่ได้ด้วยเงิน บางทีอาจจะซื้อได้ด้วยดวงตาคู่นั้น

“เล่ามาตั้งแต่ต้นเลย” ฉันบอกลิปบี “ห้ามเว้นแม้แต่เรื่องเดียวเลยนะ”

เธอจับส่วนปลายที่ดำสนิทของผมทางม้าสีน้ำเงินเล่น “สองสามสัปดาห์ก่อน เราเริ่มได้รับจดหมายพวกนี้—จำหน้าถึงเธอ แต่ส่งมาที่ฉัน ในนั้นบอกว่าเธอได้รับเงินมรดก ให้เบอร์ติดต่อกับฉัน ฉันนึกว่าส่งมาจากพวกมิจจาชีพ เหมือนพวกอีเมลที่อ้างว่าเจ้าชายต่างชาติส่งมา”

“ทำไมโทเบียส ฮอว์ทอร์น คนนี้—คนที่ฉันไม่เคยเจอ ไม่เคยได้ยินชื่อด้วยซ้ำ—ถึงใส่ชื่อฉันในพินัยกรรมตัวเองล่ะ” ฉันถาม

“ฉันไม่รู้” ลิปบีพูด “แต่นี่” —เธอบ๊วยมือไปทางที่เกรย์สันเดินออกไป—

“ไม่ใช่เรื่องหลอกลวงแน่ เธอเห็นวิธีที่เขารับมือครูใหญ่อลด์แมนไหม เธอคิดว่าข้อตกลงของพวกเขาคืออะไร ลินบน...หรือคำชู้”

ทั้งสองอย่าง ฉันกลืนคำตบนั้นลงไป ก่อนจะดึงโทรศัพท์ออกมา และเชื่อมต่อไวยาของโรงเรียน หลังจากค้นหาชื่อโทเบียส ฮอว์ทอร์น ไปครึ่งหนึ่ง เราสองคนก็ได้อ่านพาดหัวข่าว *ผู้ใจบุญชื่อดังเสียชีวิตในวัย 78 ปี*

“เธอรู้ไหมว่าผู้ใจบุญแปลว่าอะไร” ลิบบีถามฉันจริงจัง “แปลว่า รวยไง”

“แปลว่าคนที่บริจาคให้การกุศลต่างหาก” ฉันแก้

“ก็...รายนั่นแหละ” ลิบบีปรายตามองฉัน “แล้วถ้าการกุศลนั้น หมายถึงเธอละ พวกเขาคงไม่ส่งหลานชายของหมอนี้มาหอรอกถ้าเขาทิ้งเงิน ไว้ให้เธอแค่นี้ก็ร้อยดอลลาร์ เงินที่ว่าต้องเป็นหลักพันแน่ๆ เธอจะได้ออกเดินทางไง เอเวอรี หรือเอาไปจ่ายค่าเรียนมหาวิทยาลัย หรือไม่ก็เอาไปซื้อรถที่ดีกว่าเดิม”

ฉันรู้สึกได้ว่าหัวใจเริ่มต้นเร็วขึ้นอีกครั้ง “ทำไมคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักกันเลยถึงทิ้งอะไรไว้ให้ฉันล่ะ” ฉันทวนคำถามเดิม พยายามอดใจไม่ให้ผลอวาทผ่นกลางวันแม้เพียงเสี้ยววินาที เพราะถ้าเริ่ม ฉันก็ไม่แน่ใจว่าจะหยุดได้ไหม

“บางที่เขาอาจจะรู้จักแม่ของเธอก็ได้นะ” ลิบบีเสนอ “ฉันไม่รู้หรอก แต่ฉันรู้แน่ๆ ว่าเธอต้องไปเข้าร่วมการเปิดพินัยกรรมนั้นให้ได้”

“ฉันปลื้มตัวไปง่ายๆ ไม่ได้หรอก” ฉันบอกเธอ “พี่ก็เหมือนกัน” เราทั้งคู่ต้องขาดงาน ฉันต้องขาดเรียน แต่ว่า...อย่างน้อยการเดินทางครั้งนี้ก็จะทำให้ลิบบีห่างจากเดรก ถึงจะแค่ชั่วคราวก็ยังดี

แล้วถ้านี่เป็นเรื่องจริงล่ะ...การไม่คิดถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ชักจะยากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

“ฉันหาคนมาทำงานกะของสองวันข้างหน้าแทนไว้แล้ว” ลิบบีบอกฉัน “ฉันโทร.ไปจัดการไว้หมดแล้ว โทร.ให้เธอด้วย” เธอเอื้อมมาจับมือฉัน “ไปเถอะ เอฟ ไม่ดีเธอได้ไปเที่ยวด้วยกันนะ ไปกันแค่เธอกับฉัน”

เธอบีบมือฉัน หลังจากนั้นครูหนึ่งฉันก็บีบตอบ “ตกลงว่าเปิด
พินัยกรรมที่ไหนกันแน่”

“เท็กซัส!” ลิบบียิ้มกว้าง “แล้วพวกเขาไม่ใช่แค่จองตัวให้เรา
พวกเขาจองตัวชั้นเพิร์สค์คลาสให้เลย”

บทที่ 5

อึบไม่เคยนั่งเครื่องบินมาก่อน มองลงไปจากความสูงหนึ่งหมื่นฟุต ฉันจินตนาการออกเลยว่าตัวเองอาจไปได้ไกลกว่าเท็กซัส บาห์ลี มาซูปิกซุ สถานที่เหล่านี้เป็นความฝันที่อาจเป็นจริงสักวันหนึ่งเสมอมา

แต่ตอนนี้...

ลิปบี้ที่นั่งอยู่ข้างฉันกำลังอยู่บนสวรรค์ นั่งจิบค็อกเทลฟรีอยู่ “ได้เวลาถ่ายรูปแล้ว” เธอประกาศ “ซิดๆ เข้ามาหน่อยแล้วซู้อั้เจ้าถั่วแข็งๆ อุ่นๆ ของเธอขึ้นมา”

อีกฝั่งของทางเดิน สุภาพสตรีคนหนึ่งปรายตามองลิปบี้ด้วยความไม่พอใจ ฉันไม่แน่ใจว่าเป้าหมายของความไม่พอใจนั้นคือผมของลิปบี้ แจ็กเก็ตลายพรางที่เธอเปลี่ยนมาใส่หลังถอดชุดสคริป สร้อยคอโซ้กเกอร์ ติดหมุดเหล็กของเธอ ภาพเซลฟี่ที่เธอพยายามถ่าย หรือระดับเสียงตอนเธอพูดคำว่า “อั้เจ้าถั่วแข็งๆ อุ่นๆ กันแน่”

ฉันสวมสีหน้าเยอหยิ่งสุดชีวิตและโน้มตัวไปหาพี่สาวพร้อมชูถั่วแข็งๆ อุ่นๆ นั้นขึ้นมาสูงๆ

ลิปบี้ซบไหล่ฉันแล้วกดถ่ายรูป เธอหันโทรศัพท์มาให้ดู “เดี๋ยวลงเครื่องแล้วฉันจะส่งให้นะ” รอยยิ้มของเธอเจื่อนลง แค่วาบหนึ่ง “อย่าอัปลงเน็ตละ ตกลงนะ”

เดรกไม่รู้ว่่าพ้อยู่ที่ไหน ไซ้ใหม่ ฉันพยายามกลั่นใจไม่เตือนว่าเธอก็มีสิทธิมีชีวิตของตัวเอง ฉันไม่อยากทะเลาะ “ไม่ลงหรอก” นั่นไม่ใช่การ

เสียสละอะไรใหญ่โตสำหรับฉัน ฉันมีบัญชีโซเชียลมีเดียก็จริง แต่ส่วนใหญ่ใช้ส่งข้อความหาแม็กซ์เท่านั้น

และพอพูดถึงเรื่องนี้...ฉันเลยดึงโทรศัพท์ออกมา ฉันเปิดโหมดเครื่องบินเอาไว้ ซึ่งหมายความว่าส่งข้อความไม่ได้ แต่ที่นั่นชั้นเพิร์สต์คลาสมีไวไฟให้ใช้ฟรี ฉันส่งข้อความอัปเดตสั้นๆ หาแม็กซ์เพื่อเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น จากนั้นก็ใช้เวลาที่เหลือตอนอยู่บนเครื่องบินหมกมุ่นอ่านเรื่องของโทเบียส ฮอว์ทอร์น

เขาสร้างฐานะขึ้นมาจากธุรกิจน้ำมัน จากนั้นก็แตกแขนงธุรกิจออกไป ฉันคาดการณ์ไว้จากที่เกรย์สันพูดว่า ตาของเขา “ร่ำรวย” และจากที่หนังสือพิมพ์ใช้คำว่า *ผู้ใจบุญ* เดว่าเขาคงเป็นเศรษฐีเงินล้านอะไรทำนองนั้น

ฉันคิดผิด

โทเบียส ฮอว์ทอร์น ไม่ได้แค่ “ร่ำรวย” หรือ “มีฐานะ” ไม่มีคำสุภาพใดๆ จะอธิบายสิ่งที่โทเบียส ฮอว์ทอร์น เป็นได้นอกจากคำว่าโคตรรวย รวยชนิดที่สรรหาคำสบถมาขยายความได้ตามใจชอบเลย พันล้านที่ไม่ใช่แค่หนึ่งพันล้าน เขาคือบุคคลที่รวยเป็นอันดับเก้าของสหรัฐฯ และร่ำรวยที่สุดในรัฐเท็กซัส

สี่หมื่นหกพันสองร้อยล้านดอลลาร์ คือมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของเขา พิจารณาจากตัวเลขแล้วดูไม่จริงเอาเสียเลย สุดท้ายฉันก็เลิกสงสัยว่าทำไมผู้ชายที่ตัวเองไม่เคยเจอถึงทิ้งอะไรบางอย่างไว้ให้ – และเริ่มสงสัยว่าจะได้เท่าไรแทน

แม็กซ์ส่งข้อความกลับมาก่อนเครื่องจะลงจอดพอดี เธอ*แม่นยำ*ฉัน*น้อย*เธอ*เนี่ย* คือ*ออก*

ฉันยิ้มกว้าง เปลา่ ตอนนี้ฉันอยู่บนเครื่องบินไปเท็กซัสจริง ๆ กำลังจะลงจอดแล้ว

แม็กซ์ตอบกลับมาแค่ แม่น*แอ๊ย*

ผู้หญิงผมดำในชุดสูททรงอำนาจสีชาวล้วนเข้ามาหาลิบบีกับฉันทันทีที่เราก้าวผ่านจุดตรวจรักษาความปลอดภัย “คุณแกรมบัส” เธอพยักหน้าให้ฉัน จากนั้นก็พยักหน้าให้ลิบบีพร้อมกับกล่าวคำทักทายแบบเดิมเป็นครั้งที่สอง “คุณแกรมบัส” เธอหันหลัง คาดหวังให้เราเดินตามไป นำหูจดหังดะที่เราทั้งคู่เดินตามไปจริงๆ “ฉันชื่ออลิซา ออร์เตกา” เธอพูด “จากแม็กนามารา ออร์เตกา แอนด์โจนส์” เธอหยุดไปอีกครั่งก่อนจะปรายตามองฉัน “เธอเป็นสาวน้อยที่ตามตัวยากมากนะ”

ฉันยกไหล่ “ฉันอาศัยในรถนะค่ะ”

“เธอไม่ได้อาศัยที่นั่นหรอกค่ะ” ลิบบีพูดทันควัน “บอกไปสิว่าไม่ใช่”

“เราดีใจมากที่เธอมาได้” อลิซา ออร์เตกา จากแม็กนามารา ออร์เตกา แอนด์โจนส์ ไม่รอฟังคำอธิบายของฉันสักนิด รู้สึกเลยว่าบทสนทนาในฝั่งของฉันมีไว้แค่พอเป็นพิธี “ระหว่างอยู่ที่เท็กซัส ขอให้เธอถือว่าตัวเองเป็นแขกของตระกูลฮอว์ทอร์น ฉันจะเป็นผู้ประสานงานระหว่างเธอกับบริษัท ถ้าเธอต้องการอะไรระหว่างอยู่ที่นี้ มาหาฉันได้”

นายคิดคำตอบแทนรายชั่วโมงไม่ใช่เหรอ ฉันคิด ตระกูลฮอว์ทอร์นต้องจ่ายค่ามารับคนแบบส่วนตัวอย่างนี้เท่าไรกันนะ ฉันไม่ได้คิดเพื่อไว้เลยว่าผู้หญิงคนนี้อาจจะไม่ใช่ทนาย เธอดูเหมือนจะอยู่ในวัยยี่สิบปลายๆ การพูดคุยกับเธอให้ความรู้สึกละเหมือนตอนคุยกับเกรย์สัน ฮอว์ทอร์น เธอต้องเป็นคนสำคัญเสียละ

“มีอะไรให้ฉันช่วยไหม” อลิซา ออร์เตกา ถามพลางก้าวฉับๆ ไปทางประตูอัตโนมัติ เธอไม่ชะลอฝีเท้าลงเลยทั้งที่ดูเหมือนว่าประตูอาจจะเปิดไม่ทัน

ฉันรอกันแน่ใจว่าเธอจะไม่เดินชนกระจกเข้าเต็มๆ ถึงตอบกลับ “ขอข้อมูลหน่อยได้ไหมค่ะ”

“เธอจะต้องเจาะจงกว่านี้อีกหน่อย”

“คุณรู้ไหมว่าในพินัยกรรมเขียนว่าอะไร” ฉันถาม

“ไม่รู้” เธอผายมือไปทางรถยนต์ส่วนบุคคลสีดำที่จอดติดเครื่อง

ร่อยริมาบทวิถี เธอเปิดประตูด้านหลังให้ฉัน ฉันเลื่อนตัวเข้าไปนั่ง แล้วลิปบี้ก็ตามเข้ามา อลิซานั่งข้างคนขับ ที่นั่งคนขับมีคนอยู่แล้ว ฉันพยายามมองคนขับแต่เห็นหน้าเขาไม่ชัดเจน

“เราจะได้ว่าในพินัยกรรมเขียนอะไรไว้ในไม่ช้า” อลิซาพูด ถ้อยคำเหล่านั้นกระซิบและเรียบร้อยพอก ๆ กับสุทสี่ขาวที่-แน-จริง-ก็-ลอง-ทำ-เลอะ-ดู-สิ “พวกเราทุกคนก็จะได้รับ การอ่านพินัยกรรมมีกำหนดจัดขึ้นเร็ว ๆ นี้ หลังจากเธอไปถึงคฤหาสน์ฮอว์ธอร์น”

ไม่ใช่คฤหาสน์ของตระกูลฮอว์ธอร์น แต่เป็นคฤหาสน์ฮอว์ธอร์นเลย เหมือนคฤหาสน์อังกฤษที่ต้องมีชื่อด้วยอะไรทำนองนั้น

“เราจะพักที่นั่นใช่ไหม” ลิปบี้ถาม “คฤหาสน์ฮอว์ธอร์นนะ”

เราจองตัวจากล้นสำหรับพวงนี้แล้ว ของที่จัดมาก็สำหรับค้างคืนเดียว

“พวกเธอเลือกห้องนอนได้ตามสบายเลย” อลิซารับรอง “คุณฮอว์ธอร์นซื้อที่ดินอันเป็นที่ตั้งของคฤหาสน์หลังนี้เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน และใช้เวลานับแต่นั้นตลอดมาขยับขยายสิ่งมหัศจรรย์ทางสถาปัตยกรรมที่เขาสร้างขึ้นที่นั่น ฉันจำไม่ได้แล้วว่ามีห้องนอนทั้งหมดกี่ห้อง แต่มากกว่าสามสิบห้องนะ คฤหาสน์ฮอว์ธอร์นนี้ออกจะ...ไม่ธรรมดาเลย”

นั่นคือข้อมูลมากที่สุดที่เราได้จากเธอจนถึงตอนนี้ ฉันเลยลองเสี่ยงต่อ “ฉันเดาว่าคุณฮอว์ธอร์นก็ออกจะไม่ธรรมดาเหมือนกันใช่ไหมคะ”

“เดาได้ดี” อลิซาพูด เธอเหลือบมองกลับมาที่ฉันแวบหนึ่ง “คุณฮอว์ธอร์นโปรดปรานคนที่เดาเก่ง”

ตอนนั้นเองที่ความรู้สึกน่าขนลุกแล่นวาบขึ้นมา แทบจะเหมือนกลางสังหรณ์ หรือว่านั่นคือเหตุผลที่เขาเลือกฉัน

“คุณรู้จักเขาดีแค่ไหนคะ” ลิปบี้ที่นั่งข้างฉันถามขึ้น

“พ่อของฉันเป็นทนายของคุณโทเบียส ฮอว์ธอร์น ตั้งแต่อ่อนฉันเกิดเสียอีก” อลิซา ออร์เตกา ไม่ได้พูดจาวางอำนาจแล้วตอนนี้ น้ำเสียงเธออ่อนลง “ฉันโตมาโดยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่คฤหาสน์ฮอว์ธอร์น”

เขาไม่ได้เป็นแค่ลูกความคนหนึ่งสำหรับเธอ ฉันคิด “คุณพอรู้ไหมคะว่าทำไมฉันถึงมาอยู่ตรงนี้” ฉันถาม “ทำไมเขาถึงต้องยกอะไรให้ฉันด้วย”

“เธอเป็นพวกอยากกอบกู้โลกหรือเปล่า” อลิชาถาม รวากับนั้นเป็น
คำถามธรรมดาสามัญที่สุด

“เปล่ามั้งคะ” ฉันเสียงตอบ

“เคยชีวิตพังเพราะใครสักคนที่ใช้นามสกุลฮอร์ทอร์นไหม” อลิชา
ถามต่อ

ฉันมองเธอ ครั้งนี้พยายามตอบด้วยความมั่นใจมากขึ้น “ไม่ค่ะ”

อลิชายิ้ม แต่ยิ้มนั้นส่งไปไม่ถึงดวงตาเธอ “โชคดีแล้ว”